

ZA BRÜCKNERA JSME MĚLI SOUPEŘE SEŽRAT

Poznal fotbal v Německu, Itálii, Španělsku a Turecku a patřil do zlaté generace novodobé historie českého fotbalu po boku Nedvěda, Poborského, Rosického a dalších. Hrál v elitních klubech pod úspěšnými a známými trenéry, vyhrál Evropskou ligu a dobyl Superpohár UEFA. Na muže na lavičce měl Tomáš Ujfaluši i tak trochu štěstí.

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Můj první trenér v Rýmařově?

„Táta, který mě ve čtyřech letech ve chvíli, kdy jsem už uměl pořádně chodit, přivedl k fotbalu a vedl mě do mých dvanácti let. S tátou jsem trénoval i individuálně. Táta byl strašně přísný. Sice mi to asi hodně dalo, ale někdy byl přísný až moc a nikdy mě moc nechválil. Když jsem něco pokazil, tak mi dával od lajny pořádnou 'čočku'. Hrával jsem i hokej a jednou jsem mu řekl, že když na mě bude takhle řvát, tak k hokeji přejdu. A od té doby přestal.“

Co mi dal nástup do Sigmy Olomouc?

„Do Olomouce jsem šel v osmé třídě a tam už to byl ve sportovní třídě systematický trénink. Hrál jsem středního záložníka, ale moc jsem nevyrostl. Trénovali nás pan Čech nebo Gusta Chromý, který je v Olomouci dodnes.“

V A-dorostu jsem byl pořád malý a občas jsem hrál a pak zase nehrál... Dokonce jsem říkal tátovi, že bych se vrátil domů. Naštěstí tam byl pan Trnečka, který si mě vytáhl do staršího B-dorostu a byl jedním z těch, kteří mě posunuli výš. Asi ve mně něco viděl. Pak už si nás vzal pan Brückner do áčka. I když v Sigmě bylo našlapané mužstvo s Kotůlkem, Machalou nebo Vaďurou, on se nás nebál poslat na hřiště. Ještě nám nebylo ani dvacet a my už měli třeba 15 startů za áčko a měli možnost se od těch starších učit.“

Jak mě ovlivnil přestup do Hamburku

„Po utkání s Budějovicemi za mnou přišel trenér Pagelsdorf a řekl, že mě chce do středu zálohy místo Nika Kovače. Byla pro mě výhoda, že si mě vybral. Ukazoval mi všechno na tabuli

nebo si mě vzal stranou. Na konci mě pak stáhl do obrany, kde jsme hráli na tři stopery. Po velice klidném Kurtu Jarovi přišel Klaus Toppmöller. Dokázal všechno úžasně vysvětlit a byl výborný psycholog. Před EURO 2004 jsem se zranil, hrál jsem hrozně tři zápasy, ale on řekl, že to přijde, a v zápase se Schalke se to zlomilo.“

Moje zkušenost s italskými trenéry?

„Ve Fiorentině jsme měli nejdříve jako trenéra Mondonika a pak Busa a silný tým s Chiellinim nebo Nakatou. V závěru první sezony nás vedl Dino Zoff, a ten byl absolutně v klidu. Moc jsme netrénovali, vlastně jsme jen hráli bago nebo na dvě. V posledním kole jsme vyhráli 3:0 nad Bresciou a zachránili se. Díky pozitivnímu Zoffovi jsme ale i v těžkých chvílích byli v pohodě a možným sestupem jsme se nestresovali.“

První mimořádný kouč?

„Po Zoffovi nás převzal Cesare Prandelli. A ten vnesl do mé kariéry velkou změnu. Poprvé jsem zažil trenéra, který fungoval doslova na vědecké bázi. Začalo to tím, jak jsme makali na fyzické. Měli jsme atletického i silového trenéra, při tréninku nám měřili laktát a každý den nás vážili. Myslel jsem si, že jsem trénovaný, ale Prandelli ze mě udělal úplně jiného hráče. Zesílil jsem, přibral. Měl jsem neskutečnou fyzickou a on mě jako první postavil na pravý kraj obrany, čímž zvýšil moji univerzálnost. Chtěl po mně, abych útočil i se vracel. V tréninkovém centru jsme běžně

trávili pět hodin, kdy jsme trénovali, posilovali, měli video, pracovali na taktice. U videa jsme podrobně rozebírali situace, ale zároveň to byla diskuze. Prandelli byl vždy naprosto klidný. Opravdová osobnost a moderní trenér. Navíc byl úžasný psycholog. Přesně věděl, jak má s kým mluvit, takže třeba na Mutua musel být hodně tvrdý. Z týmu udělal rodinu. Žádná závist, chodili jsme každé dva týdny na večeři, dali jsme si víno a někdy přišel i Prandelli.“

Co na mě čekalo v Atlétiku Madrid?

„Mexičan Javier Aguirre. Nikdy jsem se tak nenaběhal, jako pod ním. Hráli jsme pořád dopředu. V Mexiku chtějí hrát pořád útočně a chtěl to i po nás. Měli jsme hodně ofenzivní sestavu – Simao, Maxi Rodríguez, Raúl García, Agüero nebo Forlán. Bránili jsme jen dva stoperé – já a Pablo Ibañez, Johnny Heitinga nebo Kolumbijec Luis Perrea. Jinak všichni útočili. Pořád jsem jen hasil maléry. Po Aguirrem přišel Abel Resino. S ním jsme pořád pilovali ofsajd-systém. Bylo to o nervy, aby se někdo nezapomněl. Když jsme porazili Barcelonu 4:3, měli jsme za zápas 40 ofsajdů.“

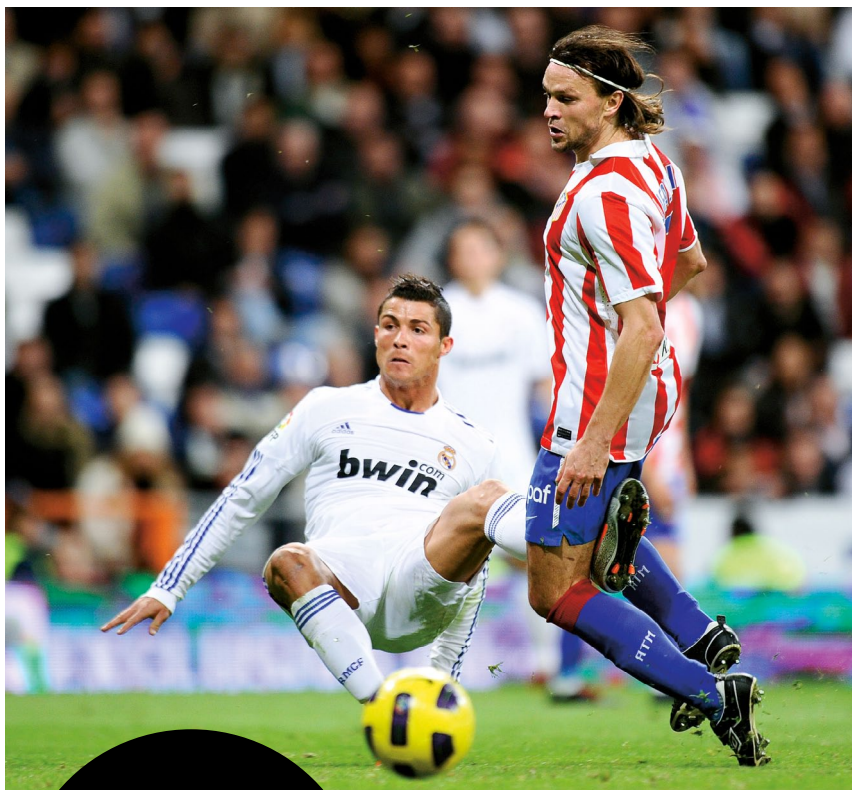
Kdo mě dovedl k trofeji Evropské ligy?

„Quique Sanchez Flores. Velká autorita, precizní v přípravě, taktice, motivátor, perfektní trenér. S nikým se nemazal, dokázal nekompromisně třeba ve 30. minutě vystřídat Forlána, Agüera i další hvězdy. A uměl skvěle oddělit život v kabině a mimo ni. V šatně tvrdě kritizoval a pak šel s vámi za půl hodiny na kafe. Před

„QUIQUE SANCHEZ FLORES V ATLÉTIKU BYL PERFEKTNÍ TRENER. UMĚL SKVĚLE ODDĚLIT ŽIVOT V KABINĚ A MIMO NI. V ŠATNĚ TVRDĚ KRITIZOVAL A PAK ŠEL S VÁMI ZA PŮL HODINY NA KAFE.“

✓ ANGAŽMÁ V LA LIZE ZNAMENALO I ČETNÉ SOUBOJE SE SUPERHVĚZDAMI TYPU CRISTIANA RONALDA

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

V čem byla největší síla Karla Brücknera?

„Za jeho úspěchy určitě stál velký respekt a taky velké znalosti. Soupeře dokonale zmapoval a vždycky něco vymyslel. Byl perfektně připravený, každé video se probíralo do nejmenšího detailu. Když se na něj člověk jen podíval a on něco řekl, tak to hráč prostě automaticky akceptoval. Když se hrálo špatně, dokázal být hodně ostrý. Přišel do kabiny a pořádně zvýšil hlas. Mluvil přímo, adresně, a tak to má být, aby každý konkrétně věděl, co je špatně. Měli jsme i výhodu, že jsme hráli s generací hráčů jako Nedvěd, Poborský, Koller a ti měli v kabině silný hlas. Šli jsme do šatny a oni nám dávali co proto - a pak do toho nastoupil trenér Brückner. Vždycky nás dokonale vybudoval. On třeba i chodil večer v hotelu po pokojích, bavil se s námi, dělal legraci a současně nás motivoval. Velkou roli u něho hrály emoce. Do poslední chvíle mluvil k týmu. Vyzdvíhoval naše silné stránky. Už jsme šli v podstatě do tunelu a on do nás pořád hučel: Jste

„Za úspěchy Karla Brücknera určitě stál velký respekt a taky velké znalosti. Soupeře dokonale zmapoval a vždycky něco vymyslel. Byl perfektně připravený, každé video se probíralo do nejmenšího detailu.“

TOMÁŠ UJFALUŠI

→ **Narozen:** 24. 3. 1978

→ **Hráčská kariéra:** Olomouc (1996-2000), Hamburk (2000-2004), Fiorentina (2004-2008), Atlético Madrid (2008-2011), Galatasaray Istanbul (2011-2013), Sparta Praha (2013), 78 reprezentačních startů

→ **Největší úspěchy:** vítěz Evropské ligy (2010), Superpoháru UEFA (2010), turecké ligy (2012), semifinále EURO (2004), skupina MS (2006) a EURO (2008), stříbro na EURO do 21 let (2000)

finále Evropské ligy kontaktoval naše manželky a přítelkyně, ty mu naposílaly videa s jejich pozdravy a pozdravy od našich dětí ve smyslu: Tatínku, miluju tě, vyhrať to. V Hamburku pak před finále na konci taktické porady pustil sestříhaný klip složený právě z těchto vzkazů. Bylo to něco úžasného. Najednou jsme poznali nové emoce a neskutečně nás to dostalo a přineslo zase jinou motivaci. A finále jsme pak na Fulhamem vyhráli v prodloužení 2:1.”

Jaký byl Fatih Terim?

„V Turecku je na prvním místě prezident Erdogan a hned za ním Fatih Terim. Příjemný člověk, mluvili jsme spolu italsky. Má charisma jako Karel Brückner a také je výborný motivátor. Tréninky byly dlouhé a hodně náročné. Úplně mi nevyhovovaly, hrál se fotbal na celé hřiště, dva na dva apod. Byla s ním legrace, ale taky se postavil a všechny srovnal do latě. Ovšem neřešil stravu. Já si držel v Itálii a Španělsku svoji váhu a hlídal se. Turci jedli všechno a třeba Arda měl takových šest kilo nadváhu.”

hladoví lvi, nežrali jste týden, jděte tam a sežerte je! Tak jsme je sežrali.”

Co jsem také řešil jako sportovní manažer v Galatasarayi?

„V nové roli mi nahrávalo, že realizační tým byl italský, v čele s Robertem Mancinim, který je výborný trenér a připomíná mi Prandelliho. Jednou jsem ale musel v šatně řešit roztržku mezi Mancinim a útočníkem Burakem Yilmazem. Prohrávali jsme v půli 0:2, Burakovi se nelíbila Manciniho kritika jeho výkonu a chytili se pod krkem. Burak je vysoký a silný, spolu se záložníkem Felipe Melem jsme je museli od sebe pracně odtrhávat.”

Láká mě trenérina?

„Trénování by asi nebylo pro mě. Je to samozřejmě hodně práce a já bych těžko snášel, kdybychom byli třeba desátí. Dovedu si ale představit, že bych trénoval u mládeže. To by mě bavilo.”